

CAPITOLUL I

ALISA COBOARĂ
ÎN VIZUINA IEPURAȘULUI

Începuse să se plictisească de-a binelea Alisa, de când tot ședea pe mal lângă sora ei și n-avea ce face. Încercase de vreo două ori să se uite în cartea pe care o citea soră-sa, dar n-avea niciun haz: nici poze, nici dialog! „Ce rost o fi având o carte fără poze și fără dialog?” se întreba Alisa.

Și chibzuia în gândul ei (cât se putea chibzui pe o zi de arșiță ca asta, care te făcea să tot picotești și să ți se împăienjeneze gândurile) dacă plăcerea de a împleti un șirag de margarete merita osteneala să se ridice și să culeagă margaretele. Când, deodată, un Iepuraș Alb, cu ochi de mărgean, alergă chiar pe lângă ea.

Pentru atâta lucru n-avea de ce să te prindă mirarea; și Alisa nu prea se miră nici când îl auzi pe Iepuraș bombănind:

— Vai, vai, vai! Am să întârzi!

(Când se gândi mai târziu la întâmplarea asta, își dădu seama că s-ar fi convenit să o mire,

dar în clipa aceea îi părea totul foarte firesc.) Însă când Iepurașul, nici mai mult, nici mai puțin, *scoase un ceasornic din buzunarul vestei*, se uită la el și-apoi își iuți fuga, Alisa se repezi în picioare; căci îi dăduse prin gând, cu iuțeala fulgerului, că n-a mai văzut niciodată iepure să aibă vestă cu buzunare și nici ceas pe care să-l scoată din buzunar; și, curiosă foc, o luă la fugă peste câmp, pe urmele Iepurașului, ajungând tocmai la timp ca să-l vadă cum dădea buzna într-o vizuină măricică de sub niște tușuri, unde pieri.

Într-o clipă, hop și Alisa după el în vizuină!

Coborâse fără să-și pună cât de cât întrebarea: cum va ieși oare de acolo?

O bucată de drum, vizuina iepurească o duse pe Alisa drept înainte ca printr-un tunel, apoi o luă brusc la vale, dar atât de brusc, încât Alisa n-avu vreme nicio clipă să se gândească a se

opri; se trezi lunecând în jos, ca într-o fântână foarte, foarte adâncă.

Fie că era o fântână foarte adâncă, fie că Alisa cădea foarte, foarte încet, oricum, avu timp, în cădere, să privească pe îndelete în juru-i și să se întrebe cu mirare ce-avea să urmeze. Mai întâi încercă să privească în jos, spre a se lămuri unde va ajunge, dar era prea întuneric ca să poată deosebi ceva; apoi se uită la pereții fântânii și băgă de seamă că erau acoperiți de rafturi cu provizii și de etajere cu cărți; ici și colo văzu hărți și tablouri agățate de piroane. În trecere, luă de pe un raft un borcan, cu o etichetă pe care scria: DULCEAȚĂ DE PORTOCAL, dar, spre marea ei dezamăgire, când îl deschise, îl găsi gol. Nu vru să-i dea drumul, de teamă să nu omoare pe cineva dedesubt, și izbuti să așeze borcanul pe un alt raft, pe lângă care luneca.

„Ei!” gândi Alisa. „După o cădere ca asta, nici c-o să-mi mai pese când m-oi da de-a dura pe scări! Cât de vitează o să le par celor de-acasă!... Eh! De-acu¹, chiar dacă aș cădea de pe acoperiș, n-aș mai zice nici cârc!” (Și foarte probabil că spunea adevărul.)

Cădea, cădea, cădea. Oare n-avea să se mai oprească nicidecum?

— Mă întreb câte leghe am străbătut de când tot cad, spuse Alisa cu glas tare. Cred că voi fi ajuns pe undeva pe-aproape de centrul pământului. Ia să vedem: asta e, pare-mi-se, cam la patru mii de mile² adâncime. (Fiindcă, vedeți dumneavoastră, Alisa cam învățase asemenea lucruri la școală – și cu toate că acum nu prea era un prilej bun de a se fâli, fiindcă n-avea cine s-o audă, totuși putea fi folositor – ca exercițiu, dacă nu pentru altceva – măcar să-și repete cunoștințele.) Da, cam asta este distanța, dar stau și mă întreb la ce Latitudine sau Longitudine am ajuns oare? (Alisa habar n-avea ce înseamnă Latitudine și nici Longitudine, dar gândea că sunt niște cuvinte simpatice și impunătoare, astfel că îi plăcea să le rostească.)

Nu trecu mult și începu iar:

— Oare voi cădea până la capătul celălalt al pământului? Ce nostim ar fi să ajung la urmă printre oamenii care umblă cu capul în jos! Anti-pații² parcă le zice. (Mai că-i părea bine, de data asta, că n-o auzea nimeni, fiindcă avea oarecare îndoieli că le zice chiar așa.) O să trebuiască să-i întreb care e numele țării. „Fiți bună, doamnă, aceasta e Noua Zeelandă sau Australia?” (Și încerca să-și îndoieie genunchii și să facă o plecăciune politicoasă – dar, spuneți și voi, cum poți să îndoie genunchii și să înclini capul grațios când cazi, plutind prin aer? Credeți că voi ați putea?) Vai, dar are să mă creadă o fetiță cu totul și cu totul neștiutoare! Nu, nu face să întreb; lasă, c-o să văd scris pe undeva.

Cădea, cădea, cădea. Cum altceva n-avea ce face, curând începu iar să vorbească.

— Dina cred c-o să-mi simtă lipsa diseară. (Dina era pisica ei.) Sper că n-au să uite, la ora ceaiului, să-i pună și Dinei lapte în farfuriuță. Dina, drăguța mea, ce bine ar fi fost să fii și tu cu mine aici! Șoareci mă tem că nu-s în văzduh, dar poate c-ai putea prinde câte un liliac – știi, liliecii aduc foarte mult cu șoarecii. Dar oare

¹ O milă englezească = 1609 m (n.t.).

² Vrea să spună „cei de la antipozii” (n.t.).

pisicile mănâncă liliaci? Și cum între timp i se cam făcuse somn, mai îngână o dată – și-apoi iarăși și iarăși, ca prin vis: Oare pisicile mănâncă liliaci? Oare pisicile mănâncă liliaci?... iar uneori greșea și spunea: Oare liliacii mănâncă pisici?

Dar cum tot nu știa ce să răspundă, n-avea importanță cum punea întrebarea. Simțea că începe să moțâie și tocmai prinsese a visa că se plimbă, de mână cu Dina, întrebând-o foarte serios: „Hai, Dina, spune-mi drept: ai mâncat vreodată un liliac?” când, hodoronc-tronc, *bu!* și iar *bu!* căzu pe un maldăr de crengi și de frunziș veșted și acolo rămase. Gata căderea!

Alisa nu se lovise cătuși de puțin și într-o clipă sări în picioare. Privi în sus, dar deasupra-i era întuneric; înaintea ei se întindea alt coridor foarte lung, în capătul căruia îl zări iar pe Iepurașul Alb, alergând cât îl țineau picioarele. Nu era nicio clipă de pierdut: Alisa o luă la fugă, iute ca vântul, și tocmai bine îl prinse din urmă pe iepure ca să-l audă bombănind, în timp ce cotea după un colț:

— Vai de urechile și de mustățile mele, că tare s-a mai făcut târziu!...

Când cotise după iepuraș, Alisa era chiar în spatele lui, dar iată că acum nu-l mai zărea. Se văzu într-o sală lungă și joasă, luminată de un șir de lămpi ce atârnavă din tavan.

Jur-imprejurul sălii erau uși, dar toate încuiate. După ce merse Alisa, de-o parte și de alta, de-a lungul ușilor, încercând-o pe fiecare, se întoarse iar, mahnită, în mijlocul sălii și, plimbându-se încoace și încolo, se întreba cum va mai ieși vreodată din acel loc.

Când iată că-i căzură ochii pe o măsuță cu trei picioare, toată din cleștar; iar pe ea nu se afla nimic decât o cheie mititică, de aur.

Alisa gândi mai întâi că era cheia vreuncea dintre ușile sălii; dar, vai! – ori vor fi fost broaștele încuietorilor prea mari, ori va fi fost cheia prea mică, vorba e că nicio ușă nu se descuia. Dar când dădu ocol sălii pentru a doua oară, văzu o perdea joasă, pe care n-o băgase de seamă mai înainte;

îndărătul acesteia se afla o ușă înaltă de vreo trei palme; încercă cheia cea mititică de aur la această ușă și – mare-i fu bucuria – cheia se potrivea!

Alisa deschise ușa și văzu că dădea într-un gănguleț, nu mult mai mare decât o gaură de șoarece; ingenunchind, privi prin gănguleț într-o grădină cum nu mai văzuse alta de frumoasă. Cât jinduia să scape din sala mohorâtă și să se plimbe printre răzoarele de flori, strălucind în toate culorile, și printre fântânile acelea ce răs-pândeau răcoare! Dar nici capul nu-l putea scoate prin deschizătura ușii. „Și chiar dacă aș putea scoate capul” gândi biata Alisa, „la ce mi-ar fi de folos, fără umeri? Ah, ce bine ar fi să mă pot strânge ca o lunetă! Cred că n-ar fi prea greu, dacă aș ști cum să încep.” Fiindcă, vedeți, i se întâmplaseră în ultimul timp atâtea lucruri năstrușnice, încât începuse a gândi că de fapt foarte puține lucruri erau cu adevărat imposibile.

Se părea că degeaba aștepta Alisa lângă ușă, așa că se duse iar la măsuță; mai că spera să găsească acolo altă cheie, sau măcar o notiță cu instrucțiuni despre cum se pot strânge oamenii ca lunetele.

De data asta găsi o sticlă („Care e sigur că nu fusese înainte” – zise Alisa) și, legată de gâtul sticlei, era o etichetă de hârtie pe care se puteau citi, cu litere frumoase și mari, de tipar, cuvintele: BEA-MĂ!

Ușor de zis: „Bea-mă”, dar Alisa, o fetiță înțeleaptă, cuminte, nu era să se repeadă să facă una ca asta.

— Ba nu – zise ea –, întâi mă uit să văd dacă nu cumva scrie pe sticlă: „Otravă”.

Citise ea câteva istorioare foarte drăguțe despre copii care se aleseseră cu arsuri, sau fuseseră înghițiți de lighioane sălbatice, sau avuseseră alte pățanii neplăcute – și toate astea numai și numai pentru că nu ținuseră seama de niște reguli foarte simple, pe care încercaseră să-i învețe cei ce le voiau binele, de pildă: că un vâtraș încins te arde dacă-l ții prea mult în mână și că, atunci când te tai foarte adânc la deget cu un cuțit, de obicei curge sânge; și nu uitase niciodată că, dacă

bei mult dintr-o sticlă pe care scrie „otravă“, e aproape sigur că mai curând sau mai târziu n-are să-ți priască.

În orice caz, pe sticla asta nu scria defel „otravă“, așa că Alisa se încumetă să guste din ea; și, găsind-o foarte pe placul ei (fiindcă avea un gust amestecat, de plăcintă cu vișine, cremă de ananas, friptură de curcan și pâine prăjită caldă, unsă cu unt), repede o dădu gata pe toată.

— Ce ciudat mă simt! zise Alisa. Cred că sunt pe cale să mă strâng ca o lunetă!

Și-așa și era; scăzuse în înălțime cam până la zece degete; și i se lumină fața la gândul că acum era tocmai de mărimea potrivită ca să poată trece prin ușiță în grădina aceea fermecătoare. Totuși, mai așteptă câteva minute, ca să vadă dacă mai scade încă; era cam neliniștită în această privință, „câci, mai știi“ – își zicea – „te pome-nești că mă sfârșesc de tot, ca o lumânare. Stau și mă întreb: cum aș fi atunci?“ Și încerca să-și închipuie cam cum arată oare flacăra unei lumânări după ce s-a stins lumânarea – fiindcă nu-și amintea să fi văzut vreodată așa ceva.

Mai stătu nițeluș și, văzând că nu se mai întâmplă nimic, se hotărî să intre îndată în grădină, dar – vai! biata Alisa! – când ajunse la ușă,

văzu că uitase cheia de aur, iar când se întoarse din nou la măsută ca s-o ia, văzu că-i era cu neputință să ajungă până la cheie! O vedea foarte lămurit prin sticla străvezie și încerca din răsuputeri să se cațăre pe unul din picioarele mesei, dar prea era lunecos; și după multe încercări zadarnice, biata neghiniță se așeză la picioarele mesei și începu să plângă.

„Hai și nu mai plânge așa degeaba!“ își spuse Alisa cu asprime. „Te poftesc să încetezi imediat!“ De obicei își dădea sfaturi foarte cuminiți (deși cam rar le urma) și uneori se certa atât de rău, încât o podideau lacrimile.

Își amintea că odată încercase să-și tragă câteva palme, pentru că jucase necinstit la o partidă de crochet cu ea însăși; fiindcă, vedeți, acestei ciudate copile îi plăcea grozav să facă pe două ființe deodată. „Dar acum“ – gândi biata Alisa – „degeaba aș zice că sunt două ființe, când mai că n-a rămas din mine nici de-o singură ființă vrednică de luat în seamă!“

Nu trecu mult și-i căzu privirea asupra unei cutioare de sticlă care se afla sub masă; o deschise și găsi în ea o prăjiturică mică, mică, pe care erau scrise frumos, cu stafide, cuvintele: **MĂNÂNCĂ-MĂ!**

— Foarte bine – zise Alisa – am s-o mănânc, și dacă mă fac mai mare, o să pot ajunge până la cheie, iar dacă mă fac mai mică, o să pot să mă strecur pe sub ușă; așa că, de intrat în grădină, intru – și puțin îmi pasă cum și în ce fel!

Îmbucă o fărâmă și se întrebă îngrijorată: „Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?“ ținându-și mâna în creștetul capului, ca să vadă dacă se înalță ori o ia în jos. Fu foarte mirată să vadă că rămânea cum era; bineînțeles că asta se întâmplă ori de câte ori mănânci o prăjitură, dar Alisa într-atâta se deprinsese a se aștepta la întâmplări neobișnuite, încât i se părea nerod și plicticos ca lucrurile să decurgă în chip obișnuit. Așadar, se apucă să mănânce prăjitura și, foarte repede, o dădu gata.